

Зора

*Вестител на Христовото
присъствие*

Списание Зора

Ноември 2025

Съдържание

ВОДЕЩ МАТЕРИАЛ2

БОЖИЯТА ГЛЕДНА ТОЧКА ЗА ВОЙНАТА И НАСИЛИЕТО.....2

БИБЛЕЙСКИ УРОЦИ23

СПАСЯВАНЕТО НА ЕРЕМИЯ23

ПАДАНЕТО НА ЕРУСАЛИМ27

ЗНАКЪТ НА ЕЗЕКИИЛ.....31

НАРОДЪТ Е ПРЕДУПРЕДЕН.....35

ВИДЕНИЕТО НА ЕЗЕКИИЛ ЗА БОЖИЕТО ЦАРСТВО.....39

ХРИСТИЯНСКИ ЖИВОТ И УЧЕНИЕ43

БЪДЕТЕ СМЕЛИ43

Следете в Библията си!

Божията гледна точка за войната и насилието

„Той прекратява войните до края на земята; той счупва лъка и разбива копието; той изгаря колесниците в огън.“
Псалм 46:9

Вече сме навлезли в ХХІ век. Състоянието на света се влошава бързо. Хората, на които сме се доверявали, нещата, които сме опознали и на които сме се наслаждавали, и дори сме приемали за даденост, изчезват. Много хора в днешния свят живеят в постоянно състояние на страх. Виждаме с очите си, че напрежението в света е по-високо от всякога. Конфликти, войни и терористични актове запълват заглавията и новините. Светът е обхванат от истерия, която кара мнозина да се страхуват за самото си съществуване. На земята се води борба между предполагаемите сили на доброто и злото. Има призив за въоръжаване, което води до насилие в отговор на насилие. На хората се оказва голям натиск да „се включат в борбата“ на всяка цена.

Човечеството като цяло не търси помощ от Бога, а разчита на собствените си методи за установяване на мир в света. В тази обстановка детето на Бога се сблъсква с много важни решения. Какво ни учи Писанието относно насилието, войната и убийствата? Как Писанието може да се използва като основа за противопоставяне на войната и насилието? Надяваме се, че последващата дискусия ще помогне на читателя да намери отговори на тези важни въпроси.

Описания на Бога в Стария Завет

Бог често е описан в Библията с помощта на военни термини – „гневът на Господа” и „яростта на Господа”, както е споменато в Числа 11:10,33. Небесният Отец е като „поглъщащ огън”, защото „страшно е да попаднеш в ръцете на живия Бог”. (Второзаконие 4:24; Евреи 10:31). „На мен принадлежи отмъщението и въздаянието” (Второзаконие 32:35). Господ е „ревнив Бог” и „военен човек”, който се издига, за да съди народите в определеното от Него време. Изход 20:5; 15:3

Войните на Израил

В отношенията на Бога с народа на Израил виждаме, че те са били инструктирани да се преброят по армии. „Господ говори на Мойсей в пустинята Синай, в шатъра за събрание , ... след като излязоха от Египетската земя, казвайки: Пребройте цялото събрание на израилтяните по семействата им, по бащините им домове, с броя на имената им, всеки мъж по преброяването им; От двадесет години нагоре, всички, които са способни да излязат на война в Израил: ти и Аарон ще ги преброите по армиите им.“ Числа 1:1-3

Израилтяните често бяха водени от военачалници в борбата си да завладеят обещаната земя. Исус, „военният командир на Господа“, получи указания от ангел как да разруши Ерихон. (Исус 5:14; 6:2-5). С тръбенето на тръбите и божествената намеса стените на града „се срутиха“ и бяха „напълно разрушени“. Йошуа 6:20,21

Бог научи своя народ как да се бори. Давид ни казва: „Благословен да е Господ, моя сила, който учи ръцете ми да воюват и пръстите ми да се сражават: Моята доброта и моя крепост; моя

висока кула и мой избавител; моя щит и този, на когото се уповавам; който подчинява моя народ под мен.“ Псалми 144:1,2

Бог се бори за своя народ

Бог се бореше за своя народ, когато той беше преследван от фараона, цар на Египет, и неговата армия от коне и колесници от типа „“. „Когато фараонът се приближи, израилтяните погледнаха нагоре и видяха, че египтяните вървят след тях; и се уплашиха много; и израилтяните извикаха към Господа. ... И Мойсей каза на народа: Не се страхувайте, стойте на място и вижте спасението на Господа, което Той ще ви покаже днес; защото египтяните, които сте видели днес, няма да ги видите повече завинаги. Господ ще се бори за вас, а вие ще мълчите.“ (Изход 14:10-14). Водите на морето се разделиха чрез силата на Бога и израилтяните бяха спасени; египетските войски бяха унищожени.

Разказвайки за по-късно преживяване, „Господ говори на Мойсей, казвайки: Отмъсти на израилтяните за мадиамците: ... И Мойсей говори на народа, казвайки: Въръжете някои от вас за война и нека отидат срещу мадиамците, ... От всяко племе по хиляда, от всичките племена на

Израил, ще изпратите на война. ... И те убиха царете на Мадиям.“ Числа 31:1-8

„Време за всяко нещо“

Друг набор от стихове от Стария завет, които трябва да се имат предвид, се намира в Еклесиаст 3:1,3,8: „За всичко има сезон и време за всяка цел под небето: ... Време за убиване и време за изцеление; време за разрушаване и време за изграждане; ... Време за любов и време за омраза; време за война и време за мир.“ Много хора са използвали тези стихове, за да оправдаят убийствата и войните. Когато обаче разгледаме по-внимателно този пасаж, виждаме, че Соломон е писал въз основа на многобройните си преживявания и наблюдения от миналото. Той изразява своето мнение от социална гледна точка. Той вижда, че хората се трудят усърдно във всички видове начинания, и мъдро пита: „Каква полза има този, който се труди в това, в което се труди? Видях труда, който Бог е дал на човешките синове, за да се упражняват в него.“ стихове 9,10

Соломон завършва своето разсъждение в Книгата на Еклесиаст с думите: „Нека чуем заключението на цялото дело: Бойте се от Бога и

пазете заповедите Му, защото това е цялото задължение на човека. Защото Бог ще съди всяко дело, както и всяко тайно нещо, било то добро или зло.“ Еклесиаст 12:13,14

Бог на любовта

В светлината на гореизложеното, сега поставяме един легитимен въпрос, който мнозина задават: Ако Бог е Бог на любовта, както ни казва Библията, как можем да разберем заповедите Му към децата на Израил, като например да „напълно унищожат“ враговете си? (1 Йоан 4:8,16; Второзаконие 12:2; 20:17). Трябва да помним, че народът на Израил беше Божият заветен народ: „Само вас познавам от всичките семейства на земята.“ Амос 3:2

Фактът, че децата на Израил са били Божия избран народ, се учи ясно в Библията. Отбелязваме тези думи на пророк Еремия: „Така аз привързах към себе си целия дом Израилев и целия дом Юдов, казва Господ, за да ми бъдат за народ, за име, за хвала и за слава.“ Аз ще бъда „Бог на всички семейства на Израил, а те ще бъдат Мои хора.“ (Еремия 13:11; 31:1). Говорейки на Яков, бащата на дванадесетте племена на Израил, Бог каза: „В теб и в твоето потомство ще

бъдат благословени всички семейства на земята.“ Битие 28:14

Земята Ханаан беше обещана на „потомството“ или на потомците на Авраам – тоест на Израил – векове по-рано. (Битие 11:31; 12:5-7). Въпреки това, други народи се бяха заселили в земята преди пристигането на израилтяните като законни наследници под ръководството на Исус Навин. Когато Израил дойде да я завладее, в обещаната земя Ханаан царяха ужасни условия. Филистимците, амореите и другите, които заемаха земята, бяха много покварени, тъй като се занимаваха с всички форми на идолопоклонство, дори принасяха човешки жертви в името на своите лъжебогове и религия. (Второзаконие 18: 9-14). Това се дължеше на факта, че тяхната нечестивост и поквареност бяха достигнали такова ниво, че Бог, в своята мъдрост и справедливост, счете, че най-добре ще бъде да ги унищожи и да постави в земята народ, който, под Негово ръководство, ще достигне по-висока степен на цивилизация.

По този начин Бог нареди на израилтяните да завладеят Ханаан. Това не беше нещо, направено без Неговото разрешение и указания. Преди да влязат в земята на обещанието, Господ

беше установил система от закони с израилтяните. Те разбираха, че ако не се подчинят на тези закони, ще бъдат наказани. Един от тези закони беше: „Не убивай“. (Изход 20:13). Съседите на Израил постоянно воюваха срещу тях, но ако Израил се подчиняваше на Бога, Той щеше да им помогне. Ако обаче не се подчиняваха на Бога, Той щеше да позволи на враговете им да победят. Левит 26:3,6-8,14,17

Временна ситуация

По-късно в Стария завет Бог ясно показва чрез пророците, че настоящото време на зло, омраза, война и бедност е временно състояние. Неговият план в крайна сметка ще премахне всички войни, омраза, отчаяние и бедност. Това ще се случи, когато бъде установено Неговото царство на „ “. Чрез пророк Исая Бог каза за това време: „Те ще превърнат мечовете си в орала, а копията си – в сърпове; народ няма да дигне меч срещу народ, нито ще се учат вече на война.“ „Те няма да правят зло, нито ще унищожават в цялата Моя свята планина.“ Исая 2:4; 11:9

Гледната точка на Новия Завет за войната

Нека сега разгледаме Божиите учения в Новия Завет, в който скоро става ясно, че е настъпила промяна. Небесният Отец сега се отнася по различен начин към народа на Израил и всичко започва с Неговия Син, Исус. В своето предчовешко съществуване Божият Син се нарича „Словото [гръцки: *logos*]” на Бога. (Йоан 1:1). По-късно в същата глава Йоан пише: „И Словото стана плът и пребиваваше между нас, (и видяхме славата Му, славата като на Единородния от Отца), пълно с благодат и истина.” (стих 14). „Той беше в света, и светът беше създаден чрез Него, но светът не Го позна. Дойде при Своите, но Своите не Го приеха.” (стихове 10,11). Знаем, че „Своите” се отнася за народа на Израил. Той беше отхвърлен от тях в изпълнение на писанието: „Той е презрян и отхвърлен от хората.” Исая 53:3

Когато Пилат попита юдеите, които бяха събрани на съда на нашия Господ: „Какво да правя тогава с Исус, наречен Христос? Всички му казаха: Да бъде разпънат.” (Матей 27:22). Както четем в края на разказа, Пилат си изми ръцете от въпроса, като не намери никаква вина в Него. „Тогава

целият народ отговори и каза: Неговата кръв да бъде върху нас и върху нашите деца.“ Матей 27:25

През цялото си служение Исус копнееше да помогне на Израил. „Ерусалим, Ерусалим, който убиваш пророците и камъниш онези, които са ти изпратени; колко пъти исках да събера децата ти, както кокошката събира пилетата си под крилата си, а вие не искахте! Ето, домът ви ще ви бъде оставен пуст.“ (Лука 13:34,35). Поради това отхвърляне на единородния Син Божий, Израил не успя да получи това, което отдавна търсеше. Те желаеха да получат продължителни благословения и просперитет под Божието ръководство. „И какво от това? Израил не е получил това, което търси... (Както е писано: Бог им е дал дух на сън, очи, които да не виждат, и уши, които да не чуват;). до днес.“ Римляни 11:7,8

Примери, които ни учат

Сега отново споменаваме, като използваме Писанията, целта на Божията връзка с Израил в Стария Завет. „Братя, не искам да не знаете, че всичките ни бащи [израилтяните] бяха под облака и всички преминаха през морето; ... А тези неща бяха ни за пример, за да не пожелаваме зли неща, както те пожелаха.“ 1 Коринтяни 10:1,6

От този разказ получаваме предупреждения и възможност да се поучим от грешките на Израил, за да можем да служим на Бога по най-добрия начин. Естественият Израил никога не е бил безусловен наследник на нито една част от обещанието, дадено на Авраам: „В теб ще бъдат благословени всички народи на земята.“ (Битие 12:3). Когато Бог сключи завета си с Израил, разбирането беше, че ако те спазват Закона, ще имат вечен живот. Това щеше да им позволи да наследят обещанието, дадено на Авраам, и да им даде привилегиите да благославят „всички народи на земята“.

Наследници на Божиите обещания

Думите на апостол Петър: „Обещанието е за вас и за вашите деца“, са в пълна хармония с всички действия на Господа спрямо Израил, включително завета Му с тях като деца на слугата Му Авраам. (Деяния 2:39). Те все още имаха тази надежда по времето на Исус, както казва Павел: „На което обещание се надяват нашите дванадесет племена, които денем и нощем служат на Бога.“ (Деяния 26:7). Когато Израил като народ се оказа недостоеен да стане наследник на Авраамовите обещания, той беше, символично казано, откъснат, а на езичниците

беше дадена възможност да бъдат присадени, за да заемат мястото му. Тези езичници, сега като индивидуални лица, можеха да станат участници в „корена и мазнината на маслиновото дърво“, тоест в Авраамовите обещания. Римляни 11:17

От този момент нататък само онези индивидуални лица, евреи или езичници, които приеха Христос, станаха „наследници според обещанието“ като членове на духовното семе на Авраам. (Галатяни 3:29). „Камъкът [Исус], който строителите [Израил като нация] отхвърлиха, той стана главен камък: ... Царството Божие ще ви бъде отнето и дадено на народ, който ще принесе неговите плодове.“ Матей 21:42,43

Тъй като Израил не беше готов да бъде използван за благословение на други народи, положението, което имаше по завета си с Бога, престана да съществува, и обещанието да бъде „царство от свещеници и свят народ“ също престана да бъде негово (Изход 19:6). То беше „дадено на един народ“, на духовния Израил – „царско свещеничество, свят народ“. (1 Петрово 2:9). Казва ни се, че този народ е отделен и различен от всички други и е събран от Бога от всички народи на земята – „народ за Неговото име“. Деяния 15:14

Отхвърляне на насилието и войната

Нашият Господ Исус Христос е със сигурност ключът към промяната в ученията, които са изложени в Новия Завет. Исус отхвърли концепциите за насилие и война, които бяха станали известни и приети в света. Чрез своите учения и чрез своя пример той ни даде много по-висок стандарт. „Нова заповед ви давам: да се любите един друг; както Аз ви възлюбих, така и вие да се любите един друг. По това ще познаят всички, че сте Мои ученици, ако имате любов помежду си.“ (Йоан 13:34,35). Това е по-висша заповед, по-висш закон от този, който е бил даден на евреите по завета им с Бога. Законът, даден от Христос, е законът на християнския завет; той е законът на любовта. Той е даден на всички, които са влезли в училището на Христос и които се надяват да станат част от Духовния Израил. Исус обобщи заповедта за любовта по следния начин: „Да възлюбиш Господа, твоя Бог, с цялото си сърце, с цялата си душа и с целия си ум. ... Да възлюбиш ближния си като себе си.“ Матей 22:37,39

Насилието, като резултат от греха, е широко разпространено в днешния свят. То съществува в много форми и засяга по един или друг начин

почти всяка култура. Сатана, авторът на греха, обикаля света „като ревящ лъв, ... търсейки кого да погълне“ (1 Петрово 5:8). Той е „богът на този свят“ и „е заслепил умовете на онези, които не вярват“ (2 Коринтяни 4:4). Поради влиянието на Сатана насилието е проникнало в днешното общество.

Днес виждаме насилие в дома, сред съседите, в училищата, църквите и на работното място, дори сред непознати, да не говорим за насилствените конфликти между нациите. Всичко това е в противоречие с ученията на Исус. Той отхвърли насилието и личната употреба на сила за разрешаване на спорове. В Йоан 18:10,11, например, Исус поправи Петър, че извади меч си срещу слуга на първосвещеника, което доведе до нараняване на слугата. Той каза на Петър: „Върни меч си в ножницата“.

Никога повече не чуваме за учениците да използват сила или насилие в служба на Господа. Исус можеше да призове на служба „дванадесет легиона ангели“, но не го направи (Матей 26:53). Той не беше склонен да използва божествената сила за личното си благоденствие. Исус никога не се молеше за избавление от неприятностите си, а ги понасяше с радост като част от жертвата си. Последователите на Христос също трябва да

ноември 2025

правят същото. „Нека бъде във вас същото съзнание, което беше и в Христос Исус.“
Филипяни 2:5

Ново отношение към враговете

Нашият Господ проповядваше и за ново отношение към враговете ни. „Аз ви казвам: Обичайте враговете си, благославяйте онези, които ви проклинат, правете добро на онези, които ви мразят, и молете се за онези, които ви оскърбяват и ви преследват.“ (Матей 5:44). На пръв поглед бихме могли да кажем, че това е висок стандарт, на който да се стремим, и бихме били прави. Този вид любов отива далеч отвъд обичта към ближния. Казват, че е лесно да обичаме тези, които ни обичат. Да обичаме враговете си обаче изисква сърце, толкова изпълнено с любов, че дори врагът не може да породи в сърцата ни никакви зли намерения. Няма да има място за отмъщение или омраза.

Това не означава, че одобряваме злото или несправедливостта, но не трябва да участваме в тях. Ние се противопоставяме на потискането на слабите и беззащитните. Нагласата на мнозина в днешния свят е да оправдават постъпките си спрямо другите, за да спасят себе си. Ние трябва

да „мразим злото и да обичаме доброто“, но не трябва да отмъщаваме на другите, дори на враговете си (Амос 5:15). Нека помним, че онези, които съгрешават и вършат зло пред Бога, ще получат своето въздаяние. 1 Коринтяни 3:8

Принципи на живота

Нашият Господ Исус ни научи на принципи на живот, които се характеризират със съчувствие, кротост, милосърдие, чистота и миротворчество. „Блажени онези, които плачат: ... Блажени кротките: ... Блажени милосърдните: ... Блажени чистите по сърце: ... Блажени миротворците: защото те ще се нарекат синове Божии.“ (Матей 5:4-9). Нашият Господ изрече тези думи в Проповедта на планината, за да наставлява учениците Си, а оттам и нас. Той иска да бъдем съчувствени към тези, които се намират в трудни обстоятелства, да практикуваме кротост и самоконтрол, да бъдем милостиви към другите, да имаме чисти сърца, лишени от гняв и злоба, и винаги да бъдем миротворци. Ние няма да можем винаги да правим тези неща съвършено, но искаме да имаме съвършени и чисти намерения. Божиите хора трябва да бъдат полезни. „И тъй, докато имаме възможност, нека правим добро на всички хора“ и да не се присъединяваме към

настроенията на този воюващ свят. Галатяни 6:10

Чистотата на сърцето към Бога се проявява в усилията да живеем мирно и да насърчаваме мира в другите. Апостол Павел пише: „Доколкото е възможно, живеете мирно с всички хора“ (Римляни 12:18). Това е особено необходимо в днешното време, в което живеем, дори и мирът да не ни се отвръща.

Враговете на правдата обичат „тъмнината повече от светлината, защото делата им са зли“ (Йоан 3:19). Господ не търси такива хора, а онези, които са толкова верни на принципите на правдата, че ще ги прилагат дори към враговете си, когато бъдат преследвани. „Блажени сте, когато ви хулят и ви преследват и лъжливо говорят всякакво зло против вас заради Мене. Радвайте се и се веселете, защото голяма е наградата ви на небесата.“ (Матей 5:11,12). Апостол Петър също пише: „Ако някой страда като християнин, нека не се срамува, но нека прославя Бога за това.“ (1 Петрово 4:16). Нашият Господ ни дава лично уверение, когато ни казва: „В света ще имате скърби, но се утешете, Аз победих света.“ Йоан 16:33

Отговорностите на християните

Ние трябва да се подчиняваме на човешките закони, когато те не противоречат на Божиите закони. Когато обаче противоречат, християнинът трябва да бъде отговорен пред Божиите закони, а не пред човешките. Обърнете внимание на наставленията, които ни се дават по този въпрос. „Вие сте избран род, царско свещенство, свят народ, особен народ, за да прославяте този, който ви е призовал от тъмнината в Своята чудна светлина. ... Възлюбени, моля ви като странници и пришелци, въздържайте се от плътските страсти, които воюват против душата.“ (1 Петрово 2:9,11). „Трябва да се подчиняваме на Бога, а не на човеците.“ Деяния 5:29

Знаем, че Небесният Отец счита послушанието към Неговата воля за много важно. Това ни е показано чрез многото уроци, които сме научили относно народа на Израел. Важен принцип, който Исус ни е научил, е следният: „Дайте на Цезаря това, което е на Цезаря, и на Бога това, което е на Бога“ (Матей 22:21). Освен това ни се казва: „Подчинявайте се на всяка човешка наредба заради Господа“ (1 Петрово 2:13). „Давайте на всички това, което им се полага: данък на когото

се полага данък; мито на когото се полага мито; ... почит на когото се полага почит“ (Римляни 13:7). Всички тези принципи важат, освен когато биха били нарушени нашата обучена съвест и Божиите закони.

Небесният Отец подрежда всичко в този размирен свят според Своите планове и цели. Той наблюдава особено как живеем според ученията, които ни бяха разкрити от Неговия възлюбен Син. Огнените бури на настоящето време „ще изпитат делото на всеки човек, какво е то“ (1 Коринтяни 3:13). Те ще разкрият какъв характер сме развили през живота си. Нашата вяра трябва да бъде изградена върху скъпоценните обещания на Бога, които са изобразени като „злато, сребро, скъпоценни камъни“. Не трябва да строим неправилно с други материали, които не издържат на това изпитание с огън. Апостолът ни казва, че всичко, което е построено според човешките теории, методи и традиции, изобразени като „дърво, слама, плява“, ще бъде унищожено. стихове 10-15

Небесният Отец позволява на всички народи да се заблуждават, че могат да решат всички проблеми на света. Виждаме, че мирът никога не е бил дълготраен; нови конфликти възникват

внезапно. Бог е позволил тези събития, за да подготви човечеството за Своего царство на вечен мир, което ще бъде управлявано от Неговия Син, Христос Исус, „Принцът на мира“. (Исая 9:6,7). „Да дойде Твоего царство. Да бъде Твоята воля на земята“, Исус ни научи да се молим. Матей 6:10

Заклучителни мисли

В Стария Завет, в преживяванията на Израил, Бог е позволил да се водят войни, за да се постигнат определени цели, свързани с първоначалните обещания, дадени на Авраам, Исаак и Яков. Повечето от тези конфликти са били свързани със земята, която е била обещана векове по-рано на народа на Израил (), но която е била окупирана от езически и нечестиви народи. Такива войни и конфликти са били разрешени от Бог, а не от човека или земните правителства.

За разлика от това, в Новия Завет тези предишни преживявания на Израил бяха изпълнили своята цел, що се отнася до Бог. Тази цел беше, че уроците, които те бяха научили чрез тези трудни преживявания, да им послужат като „учител“, който да ги доведе до Христос, Принца на мира. Галатяни 3:24

Исус отхвърли концепциите за насилие и война. Той учеше чрез пример и чрез установяването на заповедта „да обичаш Господа, твоя Бог, с цялото си сърце“ и „да обичаш ближния си като себе си“. (Матей 22:37,39). Това ново отношение към нашите врагове отхвърля употребата на сила, насилие и убийства. Затова Павел ни казва: „Следете мира с всички хора и святостта, без която никой няма да види Господа.“ Евреи 12:14

Скоро ще се изпълни нашият встъпителен стих: „Той прави войните да престанат до края на земята; той счупва лъка и разбива копие; той изгаря колесниците в огън.“ (Псалми 46:9). Божието Слово обещава още: „Насилие няма да се чува вече в земята ти, нито опустошение, нито разрушение в пределите ти; но ще наречеш стените си „Спасение“, а портите си „Хвала“ (Исая 60:18). Всички, които са били убити в резултат на война и други насилнически действия, ще бъдат възкресени от мъртвите (Йоан 5:28,29). Един ден всички хора ще познаят вечен мир и ще имат възможността да живеят в хармония на възстановена, съвършена земя завинаги. Такъв славен резултат ще бъде кулминацията на възстановяването на „всичко, което Бог е говорил чрез устата на всичките Си свети пророци от началото на света“. Деяния 3:21

Библейски уроци

Урок за 2 ноември

Спасяването на Еремия

Ключов стих: Царят заповяда на етиопеца
Евед-Мелех, казвайки: „Вземи оттук
тридесет мъже с теб и извади пророк
Еремия от тъмницата, преди да умре.“
Еремия 38:10

Избрани стихове:
Еремия 38:1-28

От всички Божии слуги в историята на човечеството, пророк Еремия заема уникално видно място сред тях. Помислете за забележителния характер на призванието му да бъде пророк, докато все още е бил съвсем млад. Еремия пише за това събитие, като казва: „Тогава дойде към мен словото на Господа, като каза: Преди да те образувам в утробата, те познавах; преди да се родиш, те осветих; те поставих за пророк на народите. Тогава казах: „Ах, Господи Боже! Ето, аз не мога да говоря, защото съм млад. Но Господ ми каза: „Не казвай, че си млад, защото ще отидеш при всички, към които те

изпратя, и каквото ти заповядам , това ще говориш. Не се страхувай от лицата им, защото Аз съм с теб, за да те избавя, казва Господ.“
Еремия 1:4-8

Можем добре да си представим колко голямо влияние е оказало това върху младия Еремия. В края на краищата, Бог му беше говорил директно! Освен това му беше разкрито, че Бог го е познавал още преди да бъде заченен в утробата на майка си. Още по-вероятно е Еремия да е бил изумен от факта, че е бил осветен от Бог още преди да се роди и предопределен да бъде пророк за всички народи. Вероятно Еремия е бил шокиран от това послание. Може би се е чудил как Божията воля ще бъде, или дори може да бъде, изпълнена. Всички съмнения изглежда са били разсеяни, когато Бог му е дал сила. Четем: „Тогава Господ протегна ръката Си и докосна устата ми, и Господ ми рече: Ето, Аз поставям думите Си в устата ти. Ето, днес те поставям над народите и над царствата, за да изкореняваш и да събаряш, да разрушаваш и да събаряш, да градиш и да насаждаш“ (стихове 9, 10). Упълномощен от тези необикновени обещания, Еремия започна своето служение, безстрашно и вярно проповядвайки Божието слово на Израил, Юда и народите.

В дните на Седекия, последния цар на Юда, пророчествата на Еремия бяха отхвърлени от юдейските водачи. Пророкът смело каза на Седекия и на неговите управители да приемат факта, че Бог щеше да доведе до края на тяхното царуване. Ерусалим щеше да бъде разрушен. Единственият им шанс за оцеляване беше да приемат, че нашествието на Вавилон и завладяването на Ерусалим бяха Божието наказание за тяхното упорито неподчинение. Ако се подчинят на Божиата воля, животът им ще бъде пощаден. Вместо това, управителите на Седекия настояват Еремия да бъде затворен в изоставена цистерна. Те казват, че Еремия отслабва волята на народа – акт на измяна. Цистерната, в която Еремия е спуснат, е пълна с кална глина. (Еремия 38:1-6). Можем да си представим вътрешните борби на вярата, които той е преживял. Дали щеше да умре там? Бог ли го беше изоставил?

Може би Еремия е размишлявал върху Псалом 40. „Търпеливо чаках Господа; и Той се обърна към мен и чу моят вик. Той ме извади от ужасна яма, от калната глина, постави краката ми на канара и утвърди стъпките ми.” Псалом 40:1,2

Ние вярваме, че Бог продължава да избавя Своя народ от „кални тиня“ ситуации. Примерът на ноември 2025

Еремия за вярност и доверие продължава да вдъхновява Божия народ. „Бог е нашето убежище и сила, помощ в беда, която е винаги на разположение. Затова няма да се страхуваме.“
Псалом 46:1,2

Падането на Ерусалим

Ключов стих: „Защото поради гнева на Господа това се случи в Ерусалим и Юда, че Той най-накрая ги изгони от Своего присъствие. Тогава Седекия се разбунтува срещу вавилонския цар.“
2 Царе 24:20

Избрани стихове:
2 Царе 24:18-20; 25:1-21

„Тези, които не помнят миналото, са обречени да го повторят.“ (Джордж Сантаяна, „Животът на разума“, 1905 г.). Народите на древен Израил станаха жертва на тази истина. Преминавайки през царуването на няколко добри царе, но и на много зли царе, Израил и Юда изчерпаха милостта и търпението на Господа към тях. Тяхното минало не повлия на настоящето им и в резултат на това те бяха осъдени. Политиката на Десетте племена на Израил беше унищожена от Салманасар, цар на Асирия, приблизително 135 години преди поражението на Седекия. (2 Царе 18:9-12). Вместо да се поучи от историята, Седекия избра да се противопостави на Божиите съди.

Пророк Еремия ясно посочи предстоящите присъди и как Юда трябва да реагира по подходящ начин. „Така казва Господ: Който остане в този град, ще умре от меч, от глад и от мор; но който премине при халдейците, ще живее; животът му ще бъде като награда за него и той ще живее. Така казва Господ: Този град със сигурност ще бъде предаден в ръцете на войската на вавилонския цар, която ще го превземе.“ (Еремия 38:2-3) С други думи: „Смирете се под Божията мощна ръка. Предайте се на халдейците, приемете това божествено наказание и ще живеете. Устойте и със сигурност ще умрете от болест, глад или насилие.“ Отхвърляйки смирението и приемайки арогантността, Седекия избра пътя на неподчинението. Той не вярваше и не се доверяваше на Божията сила.

2 Царе 24:18-20

Можем да извлечем поука от този разказ и да я приложим в нашия християнски живот. На първо място, подчинявайте се на Бога. Не търсете „други варианти“ за изпълнение на Неговата воля. За християнина няма такива. „Облечете се в смирение, защото Бог се противи на горделивите, а на смирените дава благодат. Затова смирете се под мощната ръка на Бога, за да ви възвиси в

подходящото време, като възложите на Него всичките си грижи, защото Той се грижи за вас.“ 1 Петрово 5:5-7

Изглежда ли Божията воля неприятна, несъвместима с нашите земни желания? Помислете върху посланието, изречено от цар Соломон: „Сине мой, не пренебрегвай наказанието на Господа, нито мрази Неговото изобличаване; защото когото Господ обича, того изобличава. Както баща изобличава сина, в когото се наслаждава.“ (Притчи 3:11-12). Апостол Павел предлага прекрасно прозрение в съвета на Соломон: „Освен това, ние имяхме човешки бащи, които ни наказваха, и ние им оказвахме уважение. Не трябва ли да се подчиняваме много по-охотно на Отца на духовете и да живеем? Защото те наистина ни наказваха за няколко дни, както им се струваше най-добре, но Той – за наше добро, за да станем участници в Неговата святост.“ Евреи 12:9-10

Ако цар Седекия беше имал такова разбиране, каквото ние имаме, той можеше да избере да се подчини на Господа и да живее. Наказанията от Бога обикновено се възприемат като наказателни. До известна степен това е така. Обаче по-важният урок и осъзнаване е, че Неговото наказание е за

наше добро. То насърчава растежа в благочестието. Бог ни коригира, за да ни помогне. Ако Юда беше се подчинил, те щяха да останат живи, въпреки разрушаването на Ерусалим. За християните приемането на Божието наказание е за тяхна полза, за да могат да бъдат „участници в Неговата святост“.

Знакът на Езекиил

Ключов стих: „Така Езекиил е знак за вас; според всичко, което той е направил, вие ще направите; и когато това се случи, ще познаете, че Аз съм Господ Бог.“
Езекиил 24:24

Избрани стихове:
Езекиил 24:15-27

Знакът на Езекиил е болезнено дълбок. Жената му, описана от Господа като „желанието на очите ти“, щеше да умре внезапно – „с един удар“. Усложнявайки чувствата на загуба и скръб, Господ заповяда на Езекиил да не изразява публично своята скръб. „Няма да плачеш, нито ще ридаеш, нито ще текат сълзите ти. Въздишай в мълчание, не оплаквай мъртвите; вържи тюрбана си на главата си и обувай сандалите си; не покривай устните си и не яж хляба на скръбта на хората. Така говорих на народа сутринта, а вечерта жена ми умря; и на следващата сутрин направих както ми беше заповядано.“ Езекиил 24:16-18

Какво е позволило на Езекиил да понесе тази тежка заповед? Смятаме, че неговата цялостна преданост към Бога, белязана от послушание и служение, е развила дълбока вяра; вяра, каквато изразява Йов: „Дори да ме убие, аз ще Му се доверя.“ Йов 13:15

Ние признаваме, че божествената мъдрост е действала, когато Бог е превърнал личната трагедия на Езекиил в национален урок за Израил. Как са били свързани тези две събития? Те са имали едно общо нещо, определено като „желанието на очите ти“. За Езекиил това е била съпругата му. За Израил това е бил Соломоновият храм, символът на тяхната национална политика.

Израилтяните явно бяха любопитни относно поведението на пророка. Беше странно, че той не оплакваше жена си, а те знаеха, че действията на Езекиил често имаха божествено намерение и значение. Те го попитаха за това. Народът му каза: „Няма ли да ни кажеш какво означават за нас тези неща, че се държиш така?“ Езекиил 24:19

Езекиил им отговори: „Получих послание от Господа и ми беше казано да предам това

послание на израилтяните. Ето какво казва Всемогъщият Господ: Аз ще оскверня храма Си, източника на вашата сигурност и гордост, мястото, в което се наслаждава сърцето ви. Синовете и дъщерите ви, които оставихте в Ю , ще бъдат избити с меч. Тогава ще направите както е направил Езекиил. Няма да скърбите публично, нито ще се утешавате, като ядете храната, донесена от приятели. Главите ви ще останат покрити, а сандалите ви няма да се събуват. Няма да скърбите, нито ще плачете, но ще се изтощавате заради греховете си. Ще стенате помежду си за всичкото зло, което сте сторили.“ стихове 20-23

Храмът ще бъде разрушен, националната политика ще бъде разпусната, а народът на Израил ще бъде пленен или убит. По този начин Езекиил беше „знак“, както е отбелязано в нашия ключов стих. Бедствието се случи и никакво скърбене не можа да го предотврати. Израил беше пленен във Вавилон. Колективното съзнание на народа на Израил беше обхванато от скръб, което доведе до създаването на красивата поема, която се намира в Псалом 137. „До реките на Вавилон седяхме и плакахме, като си спомняхме Ерусалим. Сложихме нашите арфи и ги окачихме на клоните на тополите. Защото

нашите похитители ни поискаха да пеем. Нашите мъчители настояваха да пеем весела песен: „Пейте ни една от песните на Ерусалим! Но как можем да пеем песните на Господа, докато сме в езическа земя? Ако те забравя, Ерусалим, нека дясната ми ръка забрави как се свири на арфа. Нека езикът ми залепне за небцето ми, ако не те помня, ако не направя Ерусалим най-голямата си радост .“ (Псалом 137:1-6). Тъгата произтича от знака на Езекиил.

Народът е предупреден

Ключов стих: „И така, сине човешки, Аз те поставих страж на дома Израилев; затова, когато чуеш слово от устата Ми, предупреди ги от Мое име.“
Езекиил 33:7

Избрани стихове:
Езекиил 33:7-20

Някои хора са склонни да разглеждат книгата на Езекиил през призмата на новостта. В резултат на това са написани книги, в които се предполага, че пророкът е описал среща с посетители от друга планета. [Това не е мнението на редакционната колегия на списанието.] Други се интересуват от апокалиптичния сценарий, включващ нахлуващите сили, идентифицирани като „Гог ... от Магог“. (Езекиил 38:2). Тази орда атакува Израел, предизвиквайки битката при Армагедон. Напредвайки към последните глави на Езекиил, намираме обещанието за нов храм и намеци за идващата слава на Хилядолетието.

Тези теми са от голям интерес за изучаващите Библията, но е добре да се има предвид и друго ниво на учението „ “ в тази увлекателна книга. Този урок е да бъдем отговорни. Да бъдем бдителни и верни стражи. Гледайте за безопасността и духовното благоденствие на Божия народ. Християните ще постъпят добре, ако подражават на Езекиил в това отношение. С нашите действия нека отговорим на вечния въпрос, поставен в Битие 4:9: „Аз ли съм пазач на брата си?“, с категорично „Да, аз съм“.

Нашият ключов стих потвърждава предишната задача, възложена на Езекиил от Господа, да бъде страж. Към тази задача Бог е добавил: „Когато кажа на нечестивия: „Ти със сигурност ще умреш“, а ти не го предупредиш, нито говориш, за да предупредиш нечестивия от нечестивия му път, за да спасиш живота му, същият нечестив човек ще умре в беззаконието си; но кръвта му ще потърся от твоята ръка. Но ако предупредиш нечестивия и той не се обърне от нечестията си, нито от нечестивия си път, той ще умре в беззаконието си; но ти си спасил душата си. ... Обаче, ако предупредиш праведния, че праведният не трябва да съгрешава, и той не съгреша, той със сигурност ще живее, защото е

приел предупреждението; и ти ще си спасил душата си.“ Езекиил 3:18-21

Ние не препоръчваме да се месим в живота на другите хора, а по-скоро да ги пастирстваме и възпитаваме. Павел предупреждава: „Затова, ако има някаква утеха в Христа, ако има някаква утеха в любовта, ако има някакво общение в Духа, ако има някаква любов и милост, изпълнете моята радост, като бъдете единомислени, като имате една и съща любов, като бъдете единомдушни, единомислени. Нищо да не правите от егоистична амбиция или суета, но с смирение нека всеки счита другите за по-добри от себе си. Нека всеки от вас се грижи не само за собствените си интереси, но и за интересите на другите.“ Филипiani 2:1-4

Действайки като стражи, ние сме съзнателни за нашите библейски граници. Исус Христос е главата на църквата. Ние сме просто съработници с Него, стремящи се да следваме Неговото учение, че този, който желае да бъде велик в Божиите очи, трябва да бъде слуга. (Матей 23:11; Йоан 13:14-16). Петър мъдро съветва: „Пасете Божието стадо, което е сред вас, като надзиратели, не от принуда, а доброволно, не за нечестна печалба, а с

готовност; не като господари над поверените ви, а като пример за стадото.“ 1 Петрово 5:2,3

В крайна сметка Бог даде на Езекиил думите и видението да пасе Израил. Нека да бъде така и с нас. Докато проявяваме бдителност, нека помним: „Ако Господ не съгради къщата, напразно се трудят строителите. Ако Господ не пази града, напразно бдят стражарите.“ Псалми 127:1

Видението на Езекиил за Божие царство

Ключов стих: „По брега на реката, от тази и от онази страна, ще растат всякакви дървета, които се използват за храна; листата им няма да увехнат, а плодовете им няма да изчезнат. Те ще дават плод всеки месец, защото водата им тече от светилището. Плодовете им ще служат за храна, а листата им – за лекарство.“
Езекиил 47:12

Избрани стихове:
Езекиил 47:1-12

Нашият ключов стих предвещава славата на Хилядолетното царство – изпълнението на това, за което се молим от векове: „Да дойде Твоето царство. Да бъде Твоята воля, както на небето, така и на земята.“ (Матей 6:10). Каналът на благословенията в онова време е свързан с река, която извира от Божия храм. Пророк Захария идентифицира уникалното качество на водите ѝ – те са живи води! „В онзи ден от Ерусалим ще

изтекат животворни води, половината към Мъртво море, а половината към Средиземно море, течащи непрекъснато и през лятото, и през зимата. И Господ ще бъде цар над цялата земя. В онзи ден ще има един Господ – само Неговото име ще се почита.“ Захария 14:8,9

Избраният пасаж от Писанието за днешния урок описва растежа на реката. Когато тя извира от Храма, Езекиил отбелязва, че на хиляда лакти от извора на водата тя достига до глезените му. Когато той напредва с още хиляда лакти надолу по течението, водата достига до коленете му. Още хиляда лакти по-нататък водата достига до кръста му. На четири хиляди лакти потокът се превръща в река, която Езекиил не може да пресече. Реката била толкова дълбока, че за да я пресече, човек трябвало да плува. Това се вписва добре в нашето разбиране, че славното царство на Бога постепенно, но неумолимо, ще изпълни земята. Резултатите ще бъдат впечатляващи. „Те няма да навредят, нито ще унищожат в цялата Моя свята планина, защото земята ще бъде пълна с познание за Господа, както водите покриват морето.“ Исаия 11:9

Езекиил имаше божествено назначен водач по време на това преживяване. (Езекиил 40:2-4).

Водачът му го предупреди: „Гледай с очите си и слушай с ушите си, и се съсредоточи върху всичко, което ти показвам; защото ти беше доведен тук, за да ти покажа всичко това. Разкажи на дома Израилев всичко, което виждаш.“ (стих 4). Този, който говореше на Езекиил, зададе интересен въпрос след видението за водите. „Той ми каза: „Сине човешки, видя ли това?“ (Езекиил 47:6). Значението на това видение беше подчертано пред пророка и впоследствие и пред нас.

След като това беше изпълнено, Езекиил беше заведен до брега на реката. Неговият водач каза, използвайки символичен език: „Тази вода тече към източните региони, спуска се в долината и се влива в морето. Когато достигне морето, водите ѝ се изцеляват. И ще бъде така, че всяко живо същество, което се движи, където и да тече реката, ще живее.“ След това се намират думите на нашия ключов стих. (Езекиил 47:8,9,12). Откровението, дадено на апостол Йоан, потвърждава преживяването на Езекиил. „Той ми показва чиста река с вода на живот. ... От двете страни на реката беше дървото на живота, което даваше дванадесет плода, като всяко дърво даваше плода си всеки месец. Листата на дървото бяха за изцеление на народите.“

(Откровение 22:1,2). Видението на Езекиил продължава да ни вдъхновява!

Бъдете смели

„Бъдете смели, и Той ще укрепи сърцата ви, всички, които се надяват на Господа.“

Псалом 31:24

Писанията насърчават Божия народ да бъде изпълнен с вяра, надежда, увереност и доверие. Когато погледнем към света, виждаме конкретни причини, поради които това трябва да бъде така. По-голямата част от хората по света са изпълнени със страх, тревога, недоверие и безпокойство. По тази причина те не успяват да извлекат най-доброто от възможностите, които им предлага животът. Те виждат капаните на греха и неприятностите в много различни посоки и затова имат причина да бъдат недоверчиви и страхливи.

Истинските християни обаче са влезли в специална връзка с Бога, а Той – с тях. Той им е дал уверение, че ще надзирава делата им, което не би било така, ако не бяха влезли в връзка с Него. Затова те трябва да се надяват и да Му се доверяват. Те трябва да се вслушват в нещата, които Той е казал, и да се ободряват с мисълта,

че всичките им преживявания са под Неговото надзор. 2 Коринтяни 4:15-17

Божии хора са излезли от света и са се присъединили към стандарта на Господ Исус Христос – стандарта на праведност, истина, святост и противопоставяне на греха. Те ще бъдат обсадени от мощни врагове. Срещу тях ще се изправи самият Сатана, който ще се опита да им се противопостави, както се е противопоставил на всички Божии планове. Той не може да нападне пряко Господа, но може да нападне Неговия план и онези, които вярват в Него. Сатана е този, който подбуди бунтовете, размириците и преследванията по времето на Исус и апостолите, и който впоследствие доведе до потисничеството на Божия народ оттогава насам. 2 Коринтяни 2:11; 11:14; 2 Солунци 2:7-10; 1 Петър 5:8,9

Сатана не е извършил тези неща със собствената си ръка, а чрез своите заблудени слуги. (2 Солунци 2:11). Той винаги се е противопоставял на правдата и на всички, които я обичат. Поради това християните трябва да имат голяма смелост, защото ако позволят на противника да покори смелостта им, той скоро може да ги извади напълно от битката.

Отстъпващ войник, който е загубил кураж, е малко полезен в битката. Вместо да губим кураж, трябва да предадем земните си интереси на нашия Отец и да му се доверим, че в настоящия живот той ще ни води и ще направи всичко за добро, за да усъвършенства () онези, които са „призовани според неговия замисъл“. Римляни 8:28

Освен противника, имаме и общия дух на света, който ни се противопоставя. Светът често ще ни смята за глупави, че мислим, че имаме някакъв специален божествен надзор. Такъв дух може тихо да ни каже: „Бог е създал всички светове, хилядите ангели и всичко във вселената. Мислиш ли, че Той има някакъв специален интерес към теб? Ако има Бог, Той е толкова велик, а ние сме толкова малки, че Той не може да ни обърне внимание“. По този начин вярата ни може да бъде повалена. Трябва да имаме кураж и да се надяваме на Господа. Както Павел го изразява: „Сега ние не сме приели духа на света, а Духа, който е от Бога.“ 1 Коринтяни 2:12

Освен това, ние имаме и собствената си паднала плът. Всеки от нас има в себе си, в собственото си тяло, най-страшния противник. (Римляни 7:18,25). Писанията представят, че когато се предадохме на Господа и Той ни даде Светия

ноември 2025

Дух, започнахме процес на преобразуване и станахме зародиши на нови създания „в Христос“. (Римляни 12:1,2; 2 Коринтяни 5:17). Това зародишно Ново Създание, новият ум, воля и характер, се развива в нашите смъртни тела до момента на възкресението, или духовното раждане, когато ще преминем от земното към небесното състояние на „“. „То [новото създание] се засява в тление, а възкръсва в нетление; засява се в неуважение, а възкръсва в слава; засява се в немощ, а възкръсва в сила; засява се в плътско тяло, а възкръсва в духовно тяло.“ 1 Коринтяни 15:42-44

Въпреки това, докато сме в плът, всички ние имаме своите паднали наклонности, с които трябва да се борим. В същото време, като нови създания, ние сме се отрекли от тях – обърнали сме гръб на греха (Римляни 6:1,2,11,12). Ние сме заменили земните интереси и надежди с небесни интереси и надежди. Чрез нашите ежедневни преживявания Господ ни изпитва. Трябва да бъдем винаги бдителни, за да победим плътта. Изисква се голяма смелост, за да се борим с нейните склонности към греха. Изисква се още по-голяма смелост, за да се борим непрекъснато със слабостите и немощите на плътта си и да я побеждаваме в голяма степен, а освен това да се

ангажираме с жертви и служение на Господа. Всичко това изисква много смелост, а сами по себе си ние не сме достатъчни. 2 Коринтяни 3:5; Филипяни 3:3

Ние сме призвани да положим доверието си в Господа и сме уверени, че „всичко можем чрез Христа, който ни укрепява” (Филипяни 4:13). Неговата сила е единствената, която ни е достатъчна. Ще ни е необходима цялата ни смелост, цялата ни вяра и надежда – всеки полезен елемент, който можем да вложим в борбата – за да постигнем окончателна победа (). Въпреки това, Господ ни дава достатъчно благодат, за да можем да бъдем победители. (2 Коринтяни 12:9; Евреи 4:16). Това не означава, че някой от нас ще живее съвършен живот или че винаги ще проявяваме пълна смелост. Може да се проваляме от време на време, но нашият любящ Небесен Отец ни води напред и ние ще научим ценни уроци от нашите грешки.

Различни видове кураж

Някои, които имат по-силна вяра и надежда и чиито умове са напълно съсредоточени върху Господа, са продължили смело напред. Това е „добър кураж” в смисъла на силен кураж, подходящ кураж. Можем да свържем с нашия

текст мисълта, че нашата „надежда в Господа“ трябва да бъде подкрепена и укрепена от добър кураж, подходящ кураж, благочестив кураж.

Има и кураж, който се ражда от гордост, който би казал: „Не се отказвай. Не позволявай на никого да те изпревари.“ В битка войниците могат да се съревновават помежду си, като имат желание да направят нещо особено забележително, което ще им донесе аплодисментите на своя водач или събратя. Те се нуждаят от нещо, което да ги вдъхнови – може би желание за слава – за да им даде кураж да рискуват живота си или да отнемат живота на други хора. Това е видът кураж, който на пръв поглед ще им помогне да спечелят битката, макар че е недостоеен мотив за вдъхновяване на кураж.

Смелостта, която произтича от правилни принципи, основана на вяра и доверие в Господа, обаче не е смелост, която се изразява в самохвалство и хвалба, а е благородна и угодна на Бога. Тя произтича от осъзнаването на това, което Бог е обещал, че Той ни наблюдава и желае да бъдем сънаследници на Сина Му в Неговото царство. (Римляни 8:17; Откровение 3:21). Той ни изпитва изчерпателно, за да види дали ще се окажем верни. Тази смелост трябва

винаги да бъде да правим нещата по правилния начин – по Божия начин.

Наставлението важи за всички ситуации

Това увещание за подходяща смелост ни засяга във всеки аспект от живота, независимо дали сме в една или друга ситуация. То се отнася за някой, който има известна власт и влияние – такъв човек трябва да бъде достатъчно смел, за да прави правилното нещо – това, което се разбира като волята на Господа. Такова смелост би ни казала: „Изпълнявай дълга си, каквато и да е волята на Господа за теб. Надявай се на Господа, макар че мотивите ти често ще бъдат погрешно разбирани.“ Трябва да имаме добрата смелост да отстояваме това, което е правилно, независимо дали наградата ни ще бъде в този живот или в онзи живот, който предстои да дойде (). Припомняме си думите на Господа към Исус Навин в началото на неговото лидерство над Израил: „Бъди силен и много смел. Бъди внимателен да спазваш целия закон, ... не се отклонявай от него ни надясно, ни наляво.“ Исус Навин 1:7

Насърчението да бъдем смели важи и за християните, които се занимават с бизнес. Светските приятели може да кажат: „Ще се

провалиш в бизнеса си. Не можеш да рекламираш бизнеса си. Ако кажеш истината, хората няма да те подкрепят; те ще отидат на място, където ще им се казват лъжи.“ Ако християнинът приеме такъв съвет, той или тя може да направи по-голям бизнес, но ще провали най-важното нещо в живота – развитието и практикуването на праведен характер.

Същото важи за всички посветените на Господа хора, независимо от положението или мястото им в този живот. Всеки трябва да отстоява правилни принципи и да не се страхува да изразява християнския характер с думи и дела. (Йоан 3:21; Яков 1:22,25). Когато е заложен принцип, трябва да заемем позиция и да кажем: „Моето мнение е такова и такова и ще бъда длъжен да отстоявам позицията си. Ще се задоволя да правя това, което считам за свой дълг, без да искам да принуждавам другите, но ще бъда верен на принципите, в които съм повярвал.“ По този начин дори онези, които мислят по друг начин, ще знаят, че този, който им говори, има убеждение и има смелостта да го изрази честно и искрено. Римляни 12:17

Кураж, съразмерен на вярата

В живота на всички, които следват стъпките на Христос, има изпитания и трудности. Правилната смелост намира възможност да се прояви във всяко от Божиите деца. Това е смелостта, която Господ търси и която трябва да се намира в победителите. Само на тях ще бъде дадено място в небесното царство. Следователно урокът от нашия текст е: Бъдете смели, защото по този начин ще покажем вярата си в Господа. Тези, които се надяват на Него и са Му верни, ще бъдат смели в съотношение с тяхната вяроност и вяра. Матей 9:29

Този вид кураж ще ни подкрепя във всички обстоятелства. Нашият Господ, обръщайки се към учениците си по един повод, каза: „Заради Мене ще ви влачат пред управители и царе. ... Не се тревожете как да говорите или какво да кажете, защото в онзи час ще ви бъде дадено какво да кажете.“ (Матей 10:18,19). Тук мисълта изглежда е: „Не се тревожете, ако бъдете изведени пред властимащите.“ Божиите хора, каквито и обстоятелства да възникнат, ще имат такава вяра и доверие в Бога, че ще се държат смело, разчитайки на божествената сила във всички житейски преживявания.

Начинът, по който Бог ще ни даде думи и мъдрост, може да варира според обстоятелствата. Може да бъде чрез предложения от друг човек; може би чрез слушане на преживяването на някой друг; или може да бъде чрез текст от Писанието, който ще ни бъде особено полезен. Идеята е, че нашата вяра е изцяло в Господа и че не трябва да се страхуваме. Евреи 13:6

Господ е отправил цитираните по-горе думи към учениците си – хора без образование. За тях да бъдат изведени пред „управители и царе“ естествено би предизвикало голямо притеснение. Какво да кажат? Как да отговорят на тези хора – тези велики, образовани хора? Учениците бяха много смирени и осъзнаваха своето невежество, но Господ ги напътстваше. Тогава образованието беше много по-малко разпространено в сравнение с днес. Днес практически всички са образовани до известна степен. Въпреки това, увереността на Господа все още важи за нас, точно както важеше за учениците Му.

Ако се намираме в затруднение или трудности, трябва да помним, че Писанията ни уверяват: „Ангелът на Господа се разполага около онези,

които се боят [почитат] Него, и ги избавя.” (Псалми 34:7). Тази мисъл трябва да ни успокоява и да ни помага да се държим смело, знаейки, че сме в близки отношения с Него. По този начин можем да имаме пълно доверие в Господа. Освен това ще осъзнаем, че не сме достатъчно мъдри, за да разберем напълно какви са Божиите цели по отношение на нас във всеки един опит. Затова не знаем как Господ може да се намеси в този или онзи въпрос.

„Вярата може да Му се довери твърдо”

Ранните ученици размишляваха, като мислеха за нещата, които Исус беше предсказал за себе си. С увереност Петър му беше казал: „Ти си Христос, Синът на живия Бог!” (Матей 16:16). Те сигурно са си мислили: Как Бог би позволил да му се случи нещо лошо? Учениците стигнаха до заключението, че нещата, които Той беше казал, трябва да са само фигурални изрази, като например когато им каза, че трябва да ядат плътта Му и да пият кръвта Му (Йоан 6:53-56). Затова, когато Той каза: „Човешкият Син ще бъде разпънат”, те помислиха, че това е едно от странните Му изказвания, които не могат да разберат. Матей 26:2

Затова учениците бяха доста разтревожени, учудени и изненадани, когато Исус беше арестуван и заведен пред юдейския Синедрион, а вместо да използва силите си и красноречието си, той мълчеше и позволяваше да го опровергават и клеветят. После Учителят им беше заведен пред Пилат. Сега, помислиха учениците, Исус със сигурност няма да се поколебае пред римския управител! Затова учениците отново бяха изненадани и учудени, когато нещата се развиха толкова противоположно на очакванията им. Но такъв ход от страна на нашия Господ беше необходим в плана на Небесния Отец, не само за Исус, за да може да страда и след това да влезе в славата си, но и за света, защото цената на изкуплението, един съвършен човешки живот, трябваше да бъде дадена като „откуп за всички“. 1 Тимотей 2:5,6; 1 Коринтяни 15:22; Римляни 5:18

Ако в Божията мъдрост е най-добре по някакъв начин да ни нарани и да ни посрами, както стана с нашия Учител, ние трябва да бъдем смели. Той ще укрепи сърцата ни, защото вярваме в Него и имаме увереност в Неговото управление над нашите преживявания. Знаем, че Той е прекалено мъдър, за да греши, и че трябва да има мотив, причина за това разрешение, каквото

и да е то. Ние знаем със сигурност, че светиите са ценни в очите на Господа и са уникално обичани. Псалми 17:8

Какъвто и да е резултатът от даден въпрос за нас, трябва да го приемем като от Господа, независимо дали можем да разберем причината за него или не. Трябва да имаме вяра и надежда, дори и пътят да е труден, и дори и нещата да изглеждат точно обратното на това, което сме очаквали. „Надявай се на Господа, бъди смел, и Той ще укрепи сърцето ти; надявай се, казвам, на Господа.“ Псалми 27:14